

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2009r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Kulesza

Protokolant: Piotr Grzywacz

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2009r., w Warszawie na rozprawie sprawy z powództwa Stowarzyszenia Towarzystwa Lexus w Poznaniu przeciwko Telefonii DIALOG S. A. z siedzibą we Wrocławiu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

1. Uznaje za niedozwolone i zakazuje wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowień wzorca umowy o nazwie:

1. „Cennik Taryfa Telekomunikacyjna - oferta indywidualna" o treści: „Udostępnienie pełnego zakresu usług po jednostronnym wyłączeniu z powodu nieregularnych opłat z a usługi (..) - 24,40 PLN brutto"
2. „Cennik usług Telepakiety" o treści: „Ponowne włączenie do sieci urządzenia telekomunikacyjnego uprzednio wyłączonego z powodu nieuregulowanych opłat za usługi (...) - 61,00 PLN brutto" oraz o treści „Udostępnienie pełnego zakresu usług po jednostronnym wyłączeniu z powodu nieuregulowanych opal za usługi (...) - 24,40 PLN brutto"
3. „Cennik usług internetowych w sieci Telekomunikacji Polskiej S.A. oraz Cennik usług internetowych w sieci DIALOG - Abonenci indywidualni" o tre^{ci}-Jednorazowa opłata za Udostępnienie pełnego zakresu usługi po wcześniejszym ograniczeniu jej dostępności z powodu nieuregulowanych opłat (...) - 24,40 PLN brutto oraz: Jednorazowa opłata za Ponowne włączenie usługi po wcześniejszym jej wyłączeniu z powodu nieuregulowanych opłat (...) - 61,00 PLN brutto."

II. Nakazuje pobranie od Pozwanego Telefonii DIALOG S.A. z siedzibą we Wrocławiu na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Okręgowego w Warszawie) kwotę 2400 zł. (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony;

III. Zasądza od Pozwanego Telefonii DIALOG S.A. z siedzibą we Wrocławiu na rzecz Stowarzyszenia Towarzystwa Lexus w Poznaniu kwotę 1440 zł. (tysiąc czterysta czterdzieści złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego;

IV.* *Zarządza* publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt Telefonii DIALOG S.A. z siedzibą we Wrocławiu;

SSO Hanna Kulesza

UZASADNIENIE

Powód - Stowarzyszenie Towarzystwo Lexus z siedzibą w Poznaniu pozwami z dnia 28 stycznia 2009 r., wniósł o uznanie za niedozwolony, stosowanego przez Telefonię DIALOG S.A. z siedzibą we Wrocławiu, w umowach z konsumentami, postanowienia wzorca umownego o nazwie: 1. „Cennik *Taryfa* Telekomunikacyjna - oferta indywidualna" o treści:

- „Udostępnienie pełnego zakresu usług po jednostronnym wyłączeniu z powodu nieregularnych opłat za usługi (..) - 24,40 PLN brutto".
2. „Cennik usług *Telepakiety*" o treści: „Ponowne włączenie do sieci urządzenia telekomunikacyjnego uprzednio wyłączonego z powodu nieregulowanych opłat za usługi (...) - 61,00 PLN brutto".
3. „Cennik usług *Tefepakiety*" o treści: „Udostępnienie pełnego zakresu usług po jednostronnym wyłączeniu z powodu nieregulowanych opat za usługi (..) - 24,40 PLN brutto".
4. „Cennik usług internetowych w sieci Telekomunikacji Polskiej S.A. oraz Cennik usług internetowych w sieci DIALOG - Abonenci indywidualni" o treści: Jednorazowa opłata za Udostępnienie pełnego zakresu usługi po wcześniejszym ograniczeniu jej dostępności z powodu nieregulowanych opłat (...) - 24,40 PLN brutto oraz: Jednorazowa opłata za Ponowne włączenie usługi po wcześniejszym jej wyłączeniu z powodu nieregulowanych opłat (...) - 61,00 PLN brutto."

Zdaniem powoda wskazane przez niego w pozwach postanowienia stanowią niedozwolone klauzule umowne w rozumieniu art. 385¹ §1 k.c. i są rażąco sprzeczne z dobrymi obyczajami oraz naruszają uzasadnione interesy konsumentów.

W odpowiedziach na pozew, pozwany Telefonia DIALOG S.A. z siedzibą we Wrocławiu wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, że przeciwko Telefonii DIALOG S.A. z siedzibą we Wrocławiu toczyło się już postępowanie dotyczące stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów prowadzone przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Po przeprowadzeniu postępowania, decyzją DDK Nr

39/2008 z dnia 31 grudnia 2008 roku, wydaną w sprawie DDK-61-30/08/AK Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał działania pozwanego za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o których mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, polegającą na stosowaniu wskazanych w pozwach postanowień wzorców umowy. Nadto pozwany podniósł, iż Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów we wspomnianej decyzji stwierdził, że sformułowania użyte przez pozwanego w zakwestionowanych wzorcach umowy są tożsame z treścią postanowień wpisanych do Rejestru niedozwolonych klauzul umownych pod pozycją 1166 oraz 1084. W dalszej części uzasadnienia pozwany wskazał, iż z wyrażoną przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, we wspomnianej decyzji, tożsamością treściową postanowień stosowanych w cennikach pozwanego i postanowień uznawanych przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone i wpisane do rejestru, koresponduje sentencja uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13.07.2006 r. (III SZP 3/2006), zgodnie z którą „stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru (...) może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów (...)”. Powód wskazał również, iż w uzasadnieniu Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że „stosowanie klauzuli o zbliżonej treści do klauzuli wpisanej do rejestru, która wywołuje takie same skutki, godzi przecież tak samo w interesy konsumentów, jak stosowanie klauzuli identycznej co wpisana do rejestru.

Akceptacja odmiennego poglądu zachęcałaby do obchodzenia art. 385¹ k.c. oraz art. 479⁴⁵ k.p.c. i prowadziłaby do podważenia skuteczności całego systemu. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów byłby bowiem obowiązany do wytaczania kolejnych powództw w sprawach, w których postanowienia wzorców różnią się nieznacznie sposobem sformułowania lub do ciągłego wytaczania powództw przeciwko temu samemu przedsiębiorcy”. Nadto pozwany odniósł się do treści wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23.07.2007 r. (VI A Ca 107/07), zgodnie z którym *zakaz* stosowania klauzuli wpisanej do rejestru obejmuje także innych przedsiębiorców, nie tylko tego, w którego wzorcu umownym znajdowało się zakwestionowane postanowienie. Dlatego też, zdaniem pozwanego, nie jest potrzebne każdorazowe uznawanie przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwoloną, klauzuli w niewielki stopniu różniącej się od klauzuli zakwestionowanej, nie zaś w sposób istotny.

Pozwany wskazał również, iż powództwo winno zostać oddalone także ze względu na działania powoda, które zdaniem pozwanego narusza normę zawartą w art. 5 k.c., jak twierdzi bowiem pozwany, powództwo powoda pozornie tylko służy ochronie

interesów zbiorowych konsumentów. W istocie, zdaniem pozwanego, uzasadnione jest podejrzenie, iż służy ono celom polegającym na otrzymaniu należnych stornie kosztów zastępstwa procesowego w przypadku ewentualnego ich zasądzenia. Pozwany wskazał również, iż powód dokonał podziału klauzuli zawartej w „Cenniku usług TelePakiety” na dwa odrębne postanowienia, co jego zdaniem demaskuje z dużym prawdopodobieństwem zasadniczo odmienne od oczekiwanych, intencje powoda.

Na koniec pozwany podnosi, iż jego działania mające na celu zaniechanie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, były szybkie i dobrowolne. Uchwałą *Zarządu* z dnia 5.11.2008 r. o numerze 368/2008, zmienione zostały cenniki stosowane przez pozwanego poprzez usunięcie z nich klauzul abuzywnych, nadto na stronie internetowej pozwanego zamieszczony został komunikat o zaniechaniu stosowania przez pozwanego zarzucanych praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, a do abonentów został wysłany komunikat w formie korespondencji pocztowej.

W pismach procesowych z dn. 05.03.2009 r., powód podtrzymał w całości wszystkie żądania pozwu i podniósł, iż pozwany nie kwestionuje faktu, że stosowane przez niego klauzule umowne są niedozwolone i abuzywne, w zasadzie więc uznał roszczenia. Nadto powód wskazał, iż pozwany podniósł argumenty, które jego zdaniem nie mają żadnego merytorycznego znaczenia. Odnośnie argumentów dotyczących, iż nie ma potrzeby występowania do Sądu skoro, podobne klauzule zostały już wpisane do rejestru, powód powołał uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7.10.2008 r. (III CZP 80/08), która nie wyłącza możliwości wytoczenia powództwa przez tego samego lub innego powoda - w tym także przez organizację społeczną działającą na rzecz ochrony interesów konsumentów - przeciwko innemu przedsiębiorcy, niebiorącemu udziału w postępowaniu, w którym zapadł wyrok, stosującemu takie same lub podobne postanowienia wzorca, jak wpisane do rejestru o którym mowa w art. 479⁴⁵ §2 k.p.c.

Ponadto powód uznał za chybiony argument pozwanego, że wystosowanie przeciwko niemu pozwu do sądu stanowi nadużycie prawa.

Na rozprawie w dniu 18 listopada 2009 r. Sąd zarządził na podstawie art. 219kpc połączenie spraw o sygn. XVII 300/09, 301/09, 302/09,303/09 do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył co następuje:

Pozwany Telefonia DIALOG S.A. z siedzibą we Wrocławiu jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie m. in. działalności związanej z telefonią stacjonarną oraz transmisją danych i teleinformatyką. W

ramach prowadzonej przez siebie działalności pozwany posługiwał się wzorcem umowy o nazwie: „Cennik Taryfa Telekomunikacyjna — oferta, indywidualna”, „Cennik usług Telepakiety” i „Cennik usług internetowych w sieci Telekomunikacji Polskiej S.A. oraz Cennik usług internetowych w sieci DIALOG — Abonenci indywidualni”.

Bezspornym jest, iż pozwany w prowadzonej działalności gospodarczej wykorzystywał przytoczone w pozwach postanowienia umowne. Pozwany temu nie zaprzeczył. Nie zarzucił też niezgodności cytowanych postanowień z treścią wzorca umownego. W związku z tym, okoliczności te należało uznać za przyznane w świetle art. 230 kpc.

W postępowaniu o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone przedmiotem oceny Sądu jest to, czy zawarte we wzorach, kwestionowane postanowienia kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami oraz czy skutkiem tego dochodzi do rażącego naruszenia interesów konsumentów. Nie dotyczy to jednak postanowień regulujących główne świadczenia stron, jak cena lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Decydujące znaczenie dla abuzywności tych postanowień ma fakt, czy zostały uzgodnione w sposób indywidualny.

Przesłankami abuzywności postanowień wzorca umownego jest ich sprzeczność z dobrymi obyczajami i rażące naruszenie interesów konsumenta. Istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek do drugiego człowieka. Sprzeczne z dobrymi obyczajami są m.in. działania wykorzystujące choćby niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające *in minus* od przyjętych standardów postępowania.

Klauzula generalna wyrażona w art. 385¹ §1 k.c. uzupełniona została listą niedozwolonych postanowień umownych zamieszczoną w art. 385³ k.c. Obejmuje ona najczęściej spotykane w praktyce klauzule uznane za sprzeczne z dobrymi obyczajami *zarazem* rażąco naruszające interesy konsumenta. Ich wspólną cechą jest nierównomierne rozłożenie praw, obowiązków lub ryzyka między stronami prowadzące do zachwiania równowagi kontraktowej. Są to takie klauzule, które jedną ze stron (konsumenta) z góry, w oderwaniu od konkretnych okoliczności, stawiają w gorszym położeniu. Wyliczenie to ma charakter niepełny, przykładowy i pomocniczy. Funkcja jego polega na tym, iż zastosowanie we wzorcu umowy postanowień odpowiadających wskazanym w katalogu znacząco ułatwić ma wykazanie, że spełniają one przesłanki niedozwolonych postanowień umownych objętych klauzulą generalną art. 385¹ §1 k.c. W razie wątpliwości ciężar dowodu, że dane postanowienia nie spełniają przesłanek klauzuli generalnej spoczywa na przedsiębiorcy - art. 385¹ §4 k.c. Aby uchylić domniemanie, że klauzula umowna zgodna z którąś z

przykładowych klauzul wymienionych w art. 385³ k.c. jest niedozwolonym postanowieniem umownym należy wykazać, że została ona uzgodniona indywidualnie lub, że nie kształtuje praw i obowiązków konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami *rażąco* naruszając ich interesy mimo swego „niedozwolonego” brzmienia tzn. nie spełnia przesłanek z art. 385¹ §1 k.c. Dopiero po wykazaniu tej drugiej okoliczności może dojść do uchylecia domniemania abuzywności.

Zgodnie z uznanym w doktrynie poglądem klauzule abuzywne sklasyfikowano wg następujących rodzajów postanowień:

- postanowienia przyznające przedsiębiorcy uprawnienie do jednostronnego kształtowania praw i obowiązków stron
- postanowienia ograniczające prawa konsumenta lub zwiększające jego obowiązki bez zachowania symetrii w stosunku do praw (obowiązków) przedsiębiorcy
- postanowienia ograniczające odpowiedzialność przedsiębiorcy
- postanowienia wyłączające lub ograniczające znaczenie rzeczywistej woli konsumenta.

Stosowane przez pozwanego wzorce umowy o nazwie: „Cennik Taryfa Telekomunikacyjna - oferta indywidualna”, „Cennik usług Telepakiety” i „Cennik usług internetowych w sieci Telekomunikacji Polskiej S.A. oraz Cennik usług internetowych w sieci DIALOG - Abonenci indywidualni”, były w formie wydruku. Nie zostały w nim pozostawione żadne wolne miejsca na dokonanie dodatkowych indywidualnych postanowień, nie ma również możliwości zmiany już istniejących. Pozwany nie przedstawił też żadnego dowodu na okoliczność, iż konsument miał możliwość prowadzenia negocjacji lub też innego wpływu na treść postanowień przedmiotowego wzorca. Sąd ustalił zatem, że wskazane wzorce umowne nie były uzgadniane indywidualnie z konsumentem.

Oceniając, w świetle powyższego kwestionowane w pozwach zapisy o treści:

« „Udostępnienie pełnego zakresu usług po jednostronnym wyłączeniu ± powodu nieregularnych opłat za usługi (..) - 24,40 PLN brutto” - „Cennik Taryfa Telekomunikacyjna - oferta indywidualna”

« „Ponowne włączenie do sieci urządzenia telekomunikacyjnego uprzednio wyłączonego z powodu niuregulowanych opłat za usługi (...) ~ 61,00 PLN brutto” - „Cennik usług Telepakiety”,

« „Udostępnienie pełnego zakresu usług po jednostronnym wyłączeniu z powodu niuregulowanych opat za usługi (...) - 24,40 PLN brutto” - „Cennik usług Telepakiety”, + Jednorazowa opłata za Udostępnienie pełnego zakresu usługi po wcześniejszym ograniczeniu jej dostępności z powodu niuregulowanych opłat (...) - 24,40 PLN brutto

oraz: Jednorazowa opłata za Ponowne włączenie usługi po wcześniejszym jej wyłączeniu z powodu nieuregulowanych opłat (...) - 61,00 PLN brutto." - „Cennik usług internetowych w sieci Telekomunikacji Polskiej S.A. oraz Cennik usług internetowych w sieci DIALOG - Abonenci indywidualni", stwierdzić należy, iż wyczerpują one przesłanki klauzuli abuzywnej - wszystkie przewidują bowiem, iż nawet jednorazowa zwłoka w płatności abonamentowej zwalnia pozwanego z wykonywania obowiązków zapisanych w umowie i Regulaminie oraz uzależnia ponowne wznowienie świadczenia od uiszczenia stosownej opłaty.

W ocenie Sądu w sytuacji, gdy pozwanemu przedsiębiorcy, już w przypadku opóźnienia się przez konsumenta z wniesieniem opłaty abonamentowej, służy prawo do żądania odsetek na podstawie art. 481 §1 k.c., nakładanie na konsumenta dodatkowego obowiązku uiszczenia opłaty aktywacyjnej przed wznowieniem świadczenia usługi, stanowi rodzaj kary umownej, której pobieranie w zaistniałych okolicznościach jest niezasadne, a nawet niedozwolone. Zgodnie bowiem z treścią art. 483 §1 k.c., pobieranie kary umownej zostało dopuszczone i może być zastrzeżone w umowie tylko z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego, za które nie można uznać obowiązku abonenta polegającego na terminowym uiszczeniu opłaty abonamentowej. Zamieszczenie przez pozwanego we wzorcu umownym postanowienia nakładającego na konsumenta obowiązek każdorazowego wniesienia opłaty aktywacyjnej jest więc sprzeczne z powszechnie obowiązującymi przepisami i stanowi dodatkowe obciążenie konsumenta będące przejawem nadużywania przez przedsiębiorcę pozycji kontraktowej oraz braku wiedzy konsumenta co do możliwości stosowania kary umownej. Zgodzić się wobec tego należy z powodem, iż kwestionowana klauzula jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumentów wskutek nierzetelnego traktowania konsumenta przez jego kontrahenta.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy uznając, iż kwestionowane postanowienia wzorców umów stosowane przez pozwanego spełniają przesłanki klauzuli niedozwolonej, określone w art. 3851 §1 k.c., zakazał ich wykorzystywania w obrocie (art. 479⁴² §1 k.p.c.).

Zaznaczyć należy, iż sąd nie odrzucił pozwu, gdyż niniejsza sprawa nie została dotychczas zakończona prawomocnym wyrokiem, a także pomiędzy „tymi samymi stronami” nie toczy się przed sądem postępowanie „o to samo roszczenie” (art. 199 §1 k.p.c.). Fakt, że podobne postanowienia wzorca zostały już uznane przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone nie stwarza w tej sytuacji powagi rzeczy osądzonej. Sąd bada bowiem określone postanowienia wzorca, biorąc

pod uwagę również inne postanowienia w nim zawarte, mogące mieć znaczenie dla stwierdzenia jego ewentualnej abuzywności. W związku z powyższym powaga rzeczy osądzonej nie może dotyczyć podobnych lub nawet tożsamyh postanowień zawartych w innym wzorcu. Wyrok zakazujący stosowania określonej klauzuli dotyczy więc określonego postanowienia badanego wzorca, a nie samego wyrwanego z kontekstu postanowienia.

Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy, w słusznie przywołanej przez powoda, Uchwale z dnia 7 października 2008 r. (sygn. akt III CZP 80/08). Zgodnie z tą uchwałą „Rozszerzona prawomocność wyroku uwzględniającego powództwo o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone (art. 475⁴³ w związku z art. 365 k.p.c.), nie wyłącza możliwości wytoczenia powództwa przez tego samego lub innego powoda - w tym także przez organizację społeczną działającą na rzecz konsumentów - przeciwko innemu przedsiębiorcy, niebiorącemu udziału w postępowaniu, w którym zapadł wyrok, stosującemu takie same lub podobne postanowienia wzorca, jak wpisane do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ §2 k.p.c.". Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w dalszej części uzasadnienia, „abstrakcyjna kontrola wzorca nie może prowadzić do generalnego wyłączenia danej klauzuli z obrotu, *rzeczą* sądu bowiem jest rozstrzygnięcie w konkretnej sprawie, dotyczącej określonego postanowienia konkretnego wzorca. Wydany w takiej sprawie wyrok dotyczy zatem postanowienia określonego wzorca, a nie* postanowienia w ogóle. Przepis art. 385² k.c. nakazuje ponadto uwzględniać przy ocenie zgodności postanowienia umowy z dobrymi obyczajami okoliczności zawarcia umowy oraz umowy pozostające w związku z umową obejmującą postanowienie będące przedmiotem oceny. Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia zatem nie musi być tożsama nawet w wypadku oceny tego samego postanowienia tego samego wzorca umownego, stosowanego przez innego przedsiębiorcę".

Dodać należy, że powołane przez pozwanego postępowanie administracyjne i wydana decyzja nr DDK 35/2008 dotyczyły stosowania przez przedsiębiorcę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów i nie stanowiły przeszkody w rozpoznaniu sprawy przez Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz wydania wyroku. Przedmiotem postępowania przeprowadzanego przez organ antymonopolowy było bowiem badanie stosowania przez pozwanego praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w świetle przepisów ustawy antymonopolowej, a nie analizowanie treści postanowienia wzorca umownego na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Mimo to należy zauważyć, iż treść powołanej decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów potwierdza stanowisko Sądu co do abuzywności kwestionowanych w pozwie klauzul.

Odnosząc się natomiast do podnoszonych przez pozwanego okoliczności dotyczących zmiany stosowanych wzorców, tj. „Cennik Taryfa Telekomunikacyjna -oferta indywidualna”, „Cennik usług Telepakiety” i „Cennik usług internetowych w sieci Telekomunikacji Polskiej S.A. oraz Cennik usług internetowych w sieci DIALOG - Abonenci indywidualni”, Sąd zważył, iż nie mają one wpływu na toczące się postępowanie. Powód dowodził, iż pozwany stosował przedmiotowe wzorce, pozwany natomiast stwierdził (w odpowiedzi na pozew - k. 21-22 akt sądowych), iż przedmiotowy wzorzec został zmieniony z dniem 06.11.2008 r., przy czym pozwany przedłożył kserokopię uchwały Zarządu nr 368/2008 z dnia 05.11.2008 r., aktualną wersję wzorców: „Cennik Taryfa Telekomunikacyjna - oferta indywidualna”, „Cennik usług Telepakiety” i „Cennik usług internetowych w sieci Telekomunikacji Polskiej S.A. oraz Cennik usług internetowych w sieci DIALOG - Abonenci indywidualni”. W tym miejscu przywołać należy treść art. 479³⁹k.p.c., zgodnie z którym, z żądaniem uznania postanowienia wzorca umowy za niedozwolone można wystąpić również wtedy, gdy pozwany zaniechał jego stosowania, jeżeli od tego zaniechania nie minęło sześć miesięcy. Z oświadczenia pozwanego wynika, iż zmiana dokonana została w dniu 06.11.2008 r., natomiast jak wynika z akt sprawy, powód złożył pozwy w dniu 28 stycznia 2009 r., a więc przed upływem wskazanego w ustawie, sześciomiesięcznego terminu zawitego. Wskazać w tym miejscu należy, iż zgodnie z utrwalonym literaturze przedmiotu poglądem, powództwo wytoczone po zaniechaniu stosowania wzorca ma na celu, aby oferent lub inny przedsiębiorca nie stosował wzorca w przyszłości (*J. Bodio, T. Demendeckf, A. Jakubecki, O. Marcewicz, P. Telenga, M. P. Wójcik, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, Oficyna, 2008, wyć. III*). W świetle powyższego podnoszona zmiana treści Cenników nie ma wpływu, na możliwość oceny postanowień stosowanych przez pozwanego Cenników, w brzmieniu przywołanym w pozwach. Odnosząc się z kolei do podnoszonej przez pozwanego kwestii naruszenia przez powoda normy zawartej w art. 5 kodeksu cywilnego, stwierdzić należy, iż nie zasługuje ona na uwzględnienie. Jak przyjęto bowiem w doktrynie, wąskie ujęcie konstrukcji nadużycia prawa podmiotowego wymaga, by w każdym przypadku stosowania art. 5 k.c., ustalić istnienie uprawnienia po stronie osoby, której zachowanie jest oceniane. Tymczasem Towarzystwo Lexus, jako stowarzyszenie wpisane do Rejestru stowarzyszeń, innych organizacji społecznych i zawodowych Krajowego Rejestru Sądowego, ma na celu m. in. ochronę interesów konsumentów. Dlatego też w wykonaniu tego celu, podejmuje dostępne mu środki do zapewnienia konsumentom jak najlepszej ochrony ich interesów. Jednym ze sposobów zapewnienia konsumentom takiej ochrony jest właśnie występowanie do właściwego Sądu o

uznanie postanowień wzorców umowy za niedozwolony i tym samym *zakazanie* ich stosowania. Na marginesie powyższych *rozważań wskazać* należy, iż jak słusznie podniósł powód, sam fakt złożenia pozwu nie może być uznany za przejaw nadużywania prawa.

O obciążeniu pozwanego stałą opłatą sądową od pozwu orzeczono na podstawie art. 26 ust 1 pkt 6 w zw. z art. 113 ust. 1 oraz art. 96 ust, 1 pkt 3 i art. 94 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. nr 167, póź. 1398).

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. stosownie do wyniku sporu.

O publikacji prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego zarządzono na zasadzie art. 479⁴⁴ k.p.c.

SSO Hanna Kulesza